



JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Dato: 6. maj 2015
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Ketilbjørn Hertz
Sagsnr.: 2015-731-0046
Dok.: 1542769

OVERSIGT

over

Høringssvar vedrørende Straffelovrådets udtalelse om de juridiske konsekvenser af en ophævelse af straffelovens § 140 om blasfemi (betænkning nr. 1548/2014)

I. Høringen

Straffelovrådets udtalelse har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre og Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Politiforbundet, Advokatrådet, Danske Advokater, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Amnesty International, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Journalistforbund, Dansk Missionsråd, Dansk PEN, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Medier, Danske Regioner, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Det Kriminalpræventive Råd, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Institut for Menneskerettigheder, Justitia, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, SOS mod Racisme, Trykkefrihedsselskabet, Biskoppen over Aalborg Stift, Biskoppen over Fyens Stift, Biskoppen over Haderslev Stift, Biskoppen over Helsingør Stift, Biskoppen over Københavns Stift, Biskoppen over Lolland-Falsters Stift, Biskoppen over Ribe Stift, Biskoppen over Roskilde Stift, Biskoppen over Viborg Stift, Biskoppen over Århus Stift, Biskoppen over Grønlands Stift, Alevi Forbundet i Danmark, Assentoft Frikirke, Baha'i Samfundet – Det nationale åndelige råd for bahá'íerne i Danmark,

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Baptistkirken i Danmark, Bethel Missionary Baptist Church, Bharatiya Mandir, Bibel og Missionscentret, Bornholmerkirken Evangelisk Luthersk Frimenighed, Brahma Kumaris Åndelige Verdensuniversitet, Brunstad Kristne Menighed Holstebro, Brunstad Kristne Menighed København, Byens Kirke Silkeborg, Calvary Mission Church, Center for Visdom og Medfølelse – Tong-nyi Nying-je Ling, City Kirken Herning, Citykirken Århus, Copenhagen Community Church, Danmarks Hindu Kultur Aktivitets Center, Dansk Islamisk Center, Dansk Teltmissions menighed, Dansk Tyrkisk Islamisk Stiftelse, Den Apostoliske Pinsekirke, Den Apostolske Kirke i Danmark, Den Armensk Apostolske Kirke, Den Burmesiske Theravada Buddhistforening Buddha Ramsi, Den Evangeliske Frikirke, Den evangelisk-lutherske Frikirke, Den Islamiske forening af Bosniakker i Danmark, Den Islamiske Verdensliga, Den katolske Kirke i Danmark, Den Kinesiske Kirke i København, Den Koptisk-Ortodokse Kirke, Den koreanske kirke i Danmark, Den Kristne Forsamling, Den Levende Guds Kirke, Den makedonske ortodokse Kirke, Den Mandæiske Manda i Danmark, Den Nyapostolske Kirke i Danmark, Den Ortodokse Kirke i Danmark, Den ortodokse russiske kirkes menighed i København, Den Reformerte Synode i Danmark, Den Rumænske Ortodokse Menighed i Odense, Den Rumænske Ortodokse Menighed i Roskilde, Den Rumænsk Ortodokse Menighed i Herning, Den Rumænsk Ortodokse Menighed i København, Den Rumænske Ortodokse Menighed i Aarhus, Den Russiske Ortodokse Kirkes Menigheder (Moskvapatriarkatet), Den Serbisk Ortodokse Kirke i Danmark, Den Sri Lankansk-Danske Buddhistiske Religiøse og Kulturelle Forening, Den til St. Alban's English Church i København hørende menighed, Den Vietnamesiske Buddhistiske Kulturelle Forening Chua Lieu Quan, Den Vietnamesiske Buddhistiske Kulturforening i Århus, Det Albanske Trossamfund i Danmark, Det danske Missionsforbund, Det Islamiske Forbund i Danmark, Det Islamiske Trossamfund, Det Jødiske Samfund i Danmark (Det Mosaiske Troessamfund), Etiopisk-Ortodokse Tewahedo Kirke i Danmark, Exodus-Kirken, Fonden Guds Verdensvide Kirke, Foreningen Ahlul Bait i Danmark, Foreningen Liberal Katolsk Kirke i Danmark, Foreningen Rangjung Yeshe Sangha, Foreningen Stupa – Karma Kagyu Buddhistisk Sangha, Forklarelsens Kirke, Forn Sidr – Asa- og Vanetrosamfundet i Danmark, Forsamlingen Livdin, Frelsens Hær, Frikirken Hillerød, Frikirken Oasan, Frikirken på Havnen, Fårevejle Evanglisk Lutherske Frimenighed, Græsted Frikirke, Guds menighed, Gurdwara Copenhagen (Det Sikhiske Trossamfund), Harreskovens Blótgilde, Herning Bykirke, Hillerød Frimenighed, Holstebro Oasekirke, International Christian Community, International Harvest Christian Center, Inuunerup Nutaap

Oqaluffia – Grønlands Frikirke, Islamic Center Jaffaria, Islamic Cultural Center, Islamisk Center for Europæiske Lande, Islamisk Center Vest, Islamisk Forum, Islamisk Kultur Center Amager, Islams Ahmadiyya Djamâ'at, Jehovas Vidner, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (Mormoner), Jesus is Lord Church, Karma Kadji Skolen (Karma-Kasjyba Skolen), Karmapa-Trust-Sangye Tashi Ling, Kong Haakons Kirke, Krishnabevægelse/Iskcon (Hara Krishna), Kristensamfundet i Danmark, Kristent Center, Kristent Centrum, Kristent Fællesskab København, Kristus Kirken, Kronjyllands Frimenighed, Københavnerkirkens frimenighed, Københavns Bibeltrænings Center, Københavns Frimenighed, Københavns Moske, København Vineyard, Lemvig Bykirke, Livets Kilde, Luthersk Missionsforenings Frimenighed, Machsike Hadas, Menigheden af Kristne i Danmark i Jesu navn, Pinsekirkerne, Metodistkirken i Danmark, Minhaj ul Quran International Denmark, Mission Danmark, Morsø Frimenighed, Muslim Cultural Institute, Muslim Cultur Institute, Nazaræernes Kirke, Nexø Frikirke, Nordschleswigsche Gemeinde, Odder Frimenighed, Pakistan Islamic Welfare Society, Phendeling – Center for Tibetansk Buddhisme, Redeemed Christian Church og God – Jesus Centre, Sathya Sai Baba, Shiamuslimsk Trossamfund i Danmark, Shir Hatzafon – Progressiv Jødedom i Danmark, Sikh Foundation Denmark, Siri Guru Singh Sabha Copenhagen, Skjern Bykirke, Skovlunde Frikirke (Den Kristne Forsamling (Frikirken Berøa)), Sree Abirami Amman Temple, Svenska Gustafs församlingen i København, Syvende-dags Adventistkirken Danmark, Søhøjlandets Kirke, Tendai Danmark – Tendai Buddhistisk Center, The Brethren, The Buddhist Organisation Dhammakaya i Danmark, The International Church for Copenhagen (The American Lutheran Congregation of Copenhagen), Thorsted Frimenighed, Troens Ord (Brand Kristne Center), Tønder Frikirke, Watpa Copenhagen (Sunnataram Copenhagen), Wat Thai Danmark, Øsal Ling, Østens Assyriske Kirke i Danmark, Østens Gamle Kirke, Ågård Frimenighed, Aalborg Menighedscenter og Århus Islamiske Trossamfund.

II. Høringssvarene

Østre Landsret, Vestre Landsret, byretterne, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Advokatrådet, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Socialrådgiverforening, Det Kriminalpræventive Råd, KL, Den Rumænske Ortodokse Menighed i

Aarhus og Fonden Guds Verdensvide Kirke har ikke bemærkninger til Straffelovrådets udtalelse.

Danske Medier anfører, at straffelovens § 140 principielt begrænser den grundlovssikrede ytringsfrihed, således som denne skal forstås i lyset af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10. Som anført i betænkningens afsnit 3.5 fortolkes blasfemibestemmelsen i dag meget indskrænkende og har dermed et meget lille anvendelsesområde. Nogle af de handlinger, som kriminaliseres efter straffelovens § 140, er samtidig omfattet af gerningsindholdet i andre straffelovsbestemmelser, herunder navnlig bestemmelserne om hærværk (§ 291) og om racisme (§ 266 b). En ophævelse af § 140 vil derfor føre til, at kun en mindre, men dog væsentlig del af den sjældent anvendte bestemmelses gerningsindhold vil blive straffri. I betænkningens afsnit 3.3.3 anfører Straffelovrådet således kun to eksempler, nemlig dels offentlig afbrænding af hellige skrifter som Bibelen eller Koranen, dels offentlig urinering eller tilsvarende adfærd med hensyn til sådanne skrifter.

Straffelovrådet beskriver i betænkningens afsnit 3.4 fordele og ulemper ved en ophævelse af § 140 uden at foretage en afvejning af disse. Danske Medier anfører, at der numerisk er en klar overvægt af fordele, og at disse også indholdsmæssigt vejer tungere end de anførte ulemper, som i et vist omfang er teoretiske eller ligefrem fortænkte. Den væsentligste – nemlig frygten for voldsomme politiske eller religiøse reaktioner – forekommer nærmest defaitistisk. Danske Medier finder på denne baggrund, at straffelovens § 140 bør ophæves.

Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination og SOS mod Racisme fraråder en ophævelse af straffelovens § 140. Organisationerne anfører, at straffelovens § 140 ikke på nogen måde indskrænker borgernes ret til frit at ytre deres holdninger. Privat kan man ytre, hvad man vil, og offentligt lægges der få hindringer i vejen, især når det drejer sig om politikeres udtalelser. En begrænset anvendelse kan ikke i sig selv være et argument for at ophæve en paragraf, idet tilstedeværelsen i sig selv kan være medvirkende til, at der ikke sker overtrædelser. Rent historisk er der også en tæt sammenhæng mellem blasfemiparagraffen og den såkaldte racismeparagraf, straffelovens § 266 b fra 1939. Det var netop i forlængelse af en dom fra 1938, hvor nazister dømtes efter § 140 for at forhåne jøderne og deres religion, at Folketinget fandt behov for den beskyttelse, der nu fremgår af § 266 b.

Hvis nogle borgere på grund af § 140 og § 266 b undlader at ytre sig, må det efter organisationernes opfattelse være tilfælde, hvor der er tale om direkte hadtale, hvor vi som samfund er nødt til at beskytte minoriteter mod sammenligninger med rotter, (kræft)sygdomme osv. Tilsvarende gælder for de helt grove overgreb mod eksempelvis religiøse symboler i form af afbrændinger af religiøse bøger, urinering på hellige skrifter osv., at vi som samfund både ud fra et ordens- hensyn, men også et beskyttelseshensyn har valgt at kriminalisere sådanne handlinger, og dette bør også være gældende fremover. Organisationerne bemærker, at det ikke er de internationale menneskerettighedskonventioner, der påtvinger Danmark at have en sådan lovgivning, herunder eksempelvis FN's racediskriminationskonvention, som ikke omfatter beskyttelse på grund af religion, men alene på grund af race, hudfarve eller national eller etnisk oprindelse.

Organisationerne vil ikke blot fraråde en ophævelse, men vil desuden anbefale, at der både ved § 140 og § 266 b åbnes mulighed for subsidiær påtale, så det bliver muligt at rejse en sag, hvor anklagemyndigheden afviser at rejse tiltale. Det at give trossamfund mulighed for at rejse sag efter straffelovens § 140 bør gøres til genstand for en nærmere analyse, og ligeledes bør borgere eller grupper af borgere, der udsættes for trusler, hån eller fornædrelse på grund af deres seksuelle orientering, race, hudfarve, nationale eller etnisk oprindelse eller tro, have mulighed for at rejse sag, når anklagemyndigheden afviser tiltalerejsning.

Justitia anfører, at Rigsadvokatens praksis viser, at straffelovens § 140 skal fortolkes snævert. Det fremgår af en undersøgelse foretaget af det uafhængige analyseinstitut PEW Research Center, at der i 2012 var 7 lande i Europa og 44 lande på verdensplan, der havde blasfemibestemmelser. En international undersøgelse viser, at størstedelen af de lande, som har og håndhæver blasfemibestemmelser, også er de lande, der har de største udfordringer i forhold til at overholde de basale menneskerettigheder. Det forventes, at den nye norske straffelov, hvor blasfemibestemmelsen er afskaffet, træder i kraft i 2016. I Sverige ophævede man allerede blasfemibestemmelsen i 1970 og henviste i denne forbindelse til ytringsfriheden.

Justitia anfører imod en ophævelse, at det ikke fuldstændigt kan udelukkes, at blasfemiparagraffen har en præventiv effekt i forhold til indholdet af den offentlige debat, og at en ophævelse derfor risikerer at medføre en stigning i antallet af grove og forhånende ytringer mod trosretninger. Det

kan heller ikke udelukkes, at en ophævelse vil have en symbolsk effekt, der kan medføre øget modvilje og ængstelse blandt medlemmer af religiøse minoriteter, der kan opfatte en ophævelse som en legitimering af hån og spot rettet mod dem. Internationalt risikerer en ophævelse at blive opfattet som en unødigt provokation i forlængelse af de stærke reaktioner oven på Jyllands-Postens publicering af karikaturtegningerne, og det kan tænkes, at kræfter i visse lande vil bruge en ophævelse til at opildne en stemning mod Danmark blandt deres befolkninger og i internationale fora. Ifølge PET og Center for Terroranalyse har Muhammedtegningerne været de vigtigste årsager til, at Danmark er blevet udpeget af Al-Qaeda og andre militante islamister, som et legitimt og højt prioriteret terrormål. Det kan vel ikke fuldstændigt udelukkes, at der vil komme fornyet fokus på dette emne som følge af en ophævelse og dermed potentielt en øget terrortrussel. Disse hensyn kunne ud fra en pragmatisk tilgangsvinkel tale for at bibeholde bestemmelsen, eftersom de mest betænkelige aspekter af bestemmelsen er teoretiske grundet den manglende håndhævelse.

Justitia anfører for en ophævelse, at det mest grundlæggende taler for en ophævelse, at § 140 udgør en begrænsning af ytringsfriheden, der er en fundamental værdi i en demokratisk retsstat. Det er også vanskeligt at opstille en klar definition af, hvilke ytringer der er ”forhånende” og ”spottende”, ligesom den særlige beskyttelse af religiøse følelser er uforenelig med et lighedsprincip, eftersom sekulære livsopfattelser ikke er omfattet af samme beskyttelse. Eksempelvis blev et beslutningsforslag fra DF fra 2012-13 om at gøre det strafbart at brænde Dannebrog forkastet af et stort flertal i Folketinget. Regeringen synes på den ene side at opfatte afbrænding af Dannebrog som beskyttet af ytringsfriheden, mens afbrænding af hellige bøger som eksempelvis Koranen og Biblen ikke bør nyde sådan beskyttelse. En sådan form for inkonsistens forholder Justitia sig kritisk over for og anbefaler derfor, at forhånelse af alle former for nationale og religiøse symboler bør være beskyttet af ytringsfriheden, uanset om det måtte krænke religiøse eller nationale følelser.

Justitia anfører endvidere, at der ikke synes at være noget empirisk grundlag, der understøtter bestemmelsens reelle beskyttelsesinteresse og kernefunktion om at udgøre et præventivt værn i forhold til religiøst betinget vold og social uro og dermed en garant for den sociale fred. Internationalt set er det et fåtal af europæiske stater og liberale demokratier, der stadig kriminaliserer blasfemi. I størstedelen af de lande, der bibeholder et sådant forbud, anvendes sådanne bestemmelser til at undertrykke religiøse minoriteter og forhindre kritik af magthavere og

dominerende religiøse institutioner. At bibeholde en bestemmelse, hvis indhold ikke længere stemmer overens med et samfunds grundlæggende værdier, ud fra en potentiel risiko for, at ekstremister vil begå vold eller terror, synes desuden at være en betænkelig legitimering af anti-demokratiske værdier. En fastholdelse af blasfemiparagraffen gør det samtidigt sværere på troværdig vis at kritisere blasfemibestemmelser og håndhævelsen deraf i ikke-demokratiske lande. I et demokratisk samfund, som det danske, bør hensynet til grundlæggende frihedsrettigheder som udgangspunkt gå forud for mere pragmatiske hensyn. På den baggrund synes det på høje tid at ophæve straffelovens § 140.

Justitia vurderer, at beslutningen om ophævelse af bestemmelsen reelt må bero på en retspolitisk vurdering af de signaler, Danmark ønsker at sende internationalt, herunder hvordan Danmark ønsker at fremstå i forhold til beskyttelse af de basale frihedsrettigheder, herunder ytringsfriheden. Med udgangspunkt i dette og på baggrund af de beskrevne hensyn anbefaler Justitia, at straffelovens § 140 ophæves.

Retspolitisk Forening støtter en ophævelse af straffelovens § 140, idet foreningen ikke finder, at det er relevant at opretholde en bestemmelse, der ikke har ført til egentlig domfældelse siden 1938 (idet der dog blev vedtaget en indenretlig bøde i 1946). Straffelovrådets gennemgang af tiltalepraksis har endvidere vist, at anklagemyndigheden har været yderst tilbageholdende med at rejse tiltale for overtrædelse af bestemmelsen. Bestemmelsen er således i tiltagende grad over de senere årtier blevet fortolket indskrænkende under hensyn til bl.a. grundlovens § 77 og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10 om ytringsfrihed.

Foreningen finder, at religiøse følelser i dag er tilstrækkeligt beskyttet gennem straffelovens § 266 b, der forbyder udtalelser og andre meddelelser, som fremsættes offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds, og som truer, forhåner eller nedværdiger en gruppe af mennesker på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering. I denne sammenhæng bemærker foreningen, at straffelovens § 266 b beskytter *individer og grupper* mod krænkelse på baggrund af bl.a. tro, hvilket i denne sammenhæng må anses for at være det centrale, mens straffelovens § 140 beskytter *selve religionens* hellige skrifter, trosbekendelse mv.

Foreningen anerkender, at der vil kunne opstå situationer, hvor der efter gældende lovgivning vil kunne idømmes straf efter straffelovens § 140,

hvor forholdet ikke samtidig er omfattet af andre strafbestemmelser, og hvor situationen potentielt vil kunne medføre en forstyrrelse af den offentlige orden, måske navnlig i tilfælde af, at denne straffelovsbestemmelse ophæves.

På trods af dette finder foreningen dog, såvel på baggrund af det generelle hensyn til beskyttelse af ytringsfriheden som grundrettighed, som af hensyn til størst mulig klarhed i lovgivningen gennem afskaffelse af lovbestemmelser, der ikke finder anvendelse i praksis, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at straffelovens § 140 ophæves. Hermed vil dansk ret også blive bragt i overensstemmelse med nyere anbefalinger fra Europarådet om, at blasfemi som sådan ikke bør være kriminaliseret.

Biskopperne over Aalborg Stift, Fyens Stift, Haderslev Stift, Københavns Stift, Lolland-Falsters Stift, Ribe Stift, Roskilde Stift, Viborg Stift og Århus Stift har anført, at den manglende brug af bestemmelsen ikke er noget argument for at ophæve bestemmelsen. Den manglende brug gennem mange år udelukker således ikke, at bestemmelsen har haft en adfærdsregulerende virkning og kan være et nyttigt instrument i mulige fremtidige særligt alvorlige situationer. Biskopperne finder ikke, at hensynet til ytringsfriheden på nuværende tidspunkt tilsiger, at blasfemiparagraffen skal ophæves.

Biskoppen over Helsingør Stift har anført, at religionsfrihed og ytringsfrihed begge er en uomstuelig del af den samfundsopfattelse, som det danske samfund bygger på. Religionsfrihed betyder ikke frihed fra religionskritik, og en fastholdelse af straffelovens § 140 vil kunne tolkes som et signal om, at religioner eller religiøse personer skulle befinde sig i en særlig urørlighedszone, hvor de ikke må kritiseres. Dette svarer ikke til dansk tradition, hvor der er mangfoldige eksempler på, at bl.a. folkekirkelige personer og grupper har kunnet latterliggøres og udstilles i litteratur, ved revyer eller i de elektroniske medier. I dansk tradition har dette betydet en udfordring til folkekirken om at formulere sig positivt om sin status og anliggende. Det vil endvidere være umuligt at operere med en retstilstand, ifølge hvilken grupper eller personer, der måtte benytte enhver anledning til at føle sig krænkede, skulle opnå en rettighed til ikke-krænkelse. Krænkelse er en subjektiv følelse. Den lader sig ikke måle og er ikke altid til at forudse på forhånd. Hertil kommer som noget meget væsentligt, at påberåbelsen af fritagelse fra krænkelse meget vel kan misbruges til undertrykkelse af anderledes tænkende.

Biskoppen er uenig i, at en ophævelse af straffelovens § 140 ikke alene vil blive opfattet som et signal om, at religiøse følelser i dag anses for mindre væsentlige, men også som et signal om, at det ligefrem er moralsk acceptabelt med vilje at krænke sådanne religiøse følelser ved offentlig spot og forhånelse. Den sidste sætning udtrykker en paternalistisk holdning i moralsk henseende over for den danske befolkning, som biskoppen ikke støtter. Biskoppen ser derimod en ophævelse af straffelovens § 140 som et signal om, at religionsfrihed står over blasfemiparagraffen, samt at det er legitimt frit at udøve sin religion og frit at konvertere, uden at dette kan komme i konflikt med en blasfemiparagraf.

Den katolske Kirke i Danmark har anført, at religionskritik er et uundværligt element i enhver sund religiøsitet og dialog mellem forskellige konfessioner og religioner. Straffelovens § 140 udgør ikke en hindring for religionskritik, og det gælder også i forhold til skarpt formuleret religionskritik, herunder kritik af, at religion misbruges som begrundelse for at undertrykke eller begå overgreb mod andre mennesker. Det, § 140 vil værne imod, er hån og spot og ikke religionskritik. Sund og saglig og dermed undertiden nødvendig religionskritik foregår med udgangspunkt i religionernes lære og praksis og ikke med hån og spot, som blot vil virke polariserende og sjældent berøre endsige løse de seriøse spørgsmål i en kritik.

Efter kirkens opfattelse er blasfemiparagraffens betydning, at den yder et afgørende bidrag til at beskytte borgerne mod voldelige handlinger eller anden skade. Paragraffen er med til at forebygge, at radikaliserede elementer kan føle deres ekstremisme legitimeret af grov hån og spot. Danske borgere bør kunne rejse frit og trygt rundt i verden, uden frygt for at vise deres pas frem, og uden at være blevet til en skydeskive, blot fordi de er fra Danmark. Borgerne skal heller ikke udsættes for den nærliggende risiko for at miste deres arbejdsplads eller erhvervsgrundlag som følge af reaktioner på en lovliggørelse af afbrænding af Koranen eller urinering på den.

Kirken konkluderer, at straffelovens § 140 ikke bør ophæves. Selv om sigtet med den i den sidste ende ikke er at tage hensyn til religiøse menneskers følelser, men at sikre den offentlige orden og fred, er hensynet til disse følelser ikke helt uden betydning. Afbrænding af Koranen er en ytring, som i nutidens globaliserede verden med stor sikkerhed vil føre til angreb på den offentlige orden og fred. Regeringen har derfor gjort rigtigt i ikke at foreslå en ophævelse af straffelovens § 140.

Det Jødiske Samfund i Danmark ønsker, at debatten og kritikken grundlæggende skal være så fri, som det er muligt med skyldig hensyntagen til de begrænsninger, som f.eks. racismeparagraffen indebærer. Det Jødiske Samfund er enig i Straffelovrådets vurdering af, at straffelovens § 140 i nyere tid ikke har udgjort nogen juridisk hindring for offentlig og politisk debat, hån, spot og latterliggørelse af religioners troslærdom eller gudsdyrkelse. Det Jødiske Samfund er bekymret over, at der de seneste år har været tendenser i både debat og lovgivning til, at minoriteters rettigheder og religiøse livsførelse indskrænkes. Det gælder forbuddet mod religiøs slagting og debatten om omskæring af drenge. Efter Det Jødiske Samfunds opfattelse er et af formålene med straffelovens § 140 at sikre danske borgere, der tilhører en minoritetsreligion, mod verbal forfølgelse, idet ekstreme former for hån, spot og latterliggørelse i visse (teoretiske) tilfælde kan medføre juridiske konsekvenser. Det Jødiske Samfund anser det for yderst tvivlsomt, om en ophævelse af straffelovens § 140 vil have nogen som helst positiv betydning i forhold til rammerne for religionsdebatten. Tværtimod er der grund til at frygte, at de tendenser, der særligt er kommet til udtryk gennem de seneste par år, vil blive yderligere forstærket med en ringere beskyttelse af og tolerance over for religiøse minoriteter til følge. På denne baggrund henstiller Det Jødiske Samfund, at straffelovens § 140 ikke ophæves.

Karma Kadjy Skolen har ingen betænkeligheder ved et forslag om at ophæve straffelovens § 140.

Dansk Muslimske Forening har anført, at til trods for, at blasfemiparagraffen ikke har været så beskyttende for danske muslimer under karikaturtegningerne og derefter, skal den beholdes samt aktiveres og udbygges, så den kan beskytte alle religiøse symboler, der kan udsættes for hån og spot under blandt andet ytringsfrihedens fane. Foreningen mener, at Danmarks internationale ry for den almene danskers ret til udøvelse af sine religiøse overbevisninger uden hån eller krænkelser kan være på spil, hvis paragraffen ophæves. Unge mennesker, der døjer med kriminalitet, finder desværre omsorg hos ekstreme religiøse miljøer, der bruger alle de undskyldninger, de kan, for at skabe og tegne et fjendtligt billede af Danmark og Vesten. En ophævelse af denne juridiske beskyttelse af borgere med religiøse overbevisninger kan føre til misforståelser og misfortolkninger blandt minoriteter både herhjemme og uden for det danske rige. Sikkerhedsmæssigt kan en ophævelse endda muligvis øge terrortruslen mod Danmark, hvis sådan en nyhed misbruges

af de forkerte ligesom de optrapninger, vi oplevede under karikaturkrisen af vidtgående imamer og fortalere for religion. Foreningen ser på denne baggrund frem til, at der tværtimod bliver fokuseret på at udforme og udvide straffelovens § 140, så den kan beskytte de religiøses ret til at se op til de religiøse symboler, som de behager, uden at blive trådt over tærne og uden at blive udsat for krænkelser.